

І плюси, і хрести, й віковична межа між ними

Ігор Павлюк

І плюси, і хрести, й віковична межа між ними.
Й запах страху у криках невірних нічних пташок.
А ми вчилися бути у масках сталених живими,
Переживши від яблунь цвітіння залізний шок.

Водяниста епоха безбожно шукала правди,
Прихиляючи неба чужого для голих нас.
Аж ридати хотілось — бо так відчувалося завжди.
Аж ригати хотілось, банально простивши час.

Тож накуй нам, зозуле, не років, не грішних грошей.
Щоби букви з трави край залізних доріг, а не ніж.
Ми безумно клянемо слави людської ношу,
А до божої слави любов не пускає і той же гріш.

А так легко і тяжко вмирають хіба що мрії.
А так тяжко і легко — мов бігти з крутих вершин.
Ми втікаєм від Сонця. Ми правильно жити вмієм,
Як, на жаль, не навчився божий єдиний син.

І плюси, і хрести, і пташки, і бджолині квіти
Захищаються грубістю від надчутливих нас.
Тільки Сонце сумне любить себе і світить —
Ніби справді не перший і не останній раз.